

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Chapel Invest, spol. s r. o.**
sídlem Masarykova 118, Modřice
zastoupený advokátkou Mgr. Jarmilou Sejkorovou
sídlem Hlavní 26, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

za účasti osoby zúčastněné na řízení:
Statutární město Brno
sídlem Dominikánské nám. 1, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2016, č. j. JMK 181942/2016,
sp. zn. S - JMK 156713/2016 OŽP-Hal

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru vodního a lesního hospodářství a zemědělství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 9. 8. 2016, č. j. MMB/0301974/2016, sp. zn. OVLHZ/MMB/0101644/2016. Tímto rozhodnutím byl podle § 14 odst. 3 a 6 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“), a podle § 24 vyhlášky č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 428/2001 Sb.“), schválen I. dodatek (změna) ke kanalizačnímu řádu pro statutární město Brno, města Kuřim a Modřice, obce Česká a Želešice (dále jen „kanalizační řád“). Kanalizační řád byl schválen rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 6. 4. 2011, č. j. MMB/009944/2011, sp. zn. OVLHZ/MMB/0427664/2010.
2. Dodatek I. ke kanalizačnímu řádu byl nejprve schválen rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 6. 6. 2012, č. j. MMB/0192403/2012, sp. zn. OVLHZ/MMB/079864/2012. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 4. 2013, č. j. JMK 38645/2013, sp. zn. S-JMK 38645/2013 OŽP-Pl, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Na základě podané správní žaloby Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 10. 3. 2015, č. j. 30 A 74/2013 - 39, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Kasační stížnost žalovaného směřující proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, 5 As 87/2015 - 22.
3. Žalovaný poté v souladu se závazným právním názorem soudu, že žalobce je ve smyslu § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, účastníkem řízení o změně kanalizačního řádu, neboť je dotčenou osobou, která může být rozhodnutím o schválení (změny) kanalizačního řádu přímo dotčena na svých právech a povinnostech (konkrétně ve vztahu k ceně stočného, které je povinna platit), přistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci zpět k projednání správnímu orgánu I. stupně, a to rozhodnutím ze dne 2. 3. 2016, č. j. JMK 35822/2016, sp. zn. S-JMK 29511/2013 OŽP-Pl. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že se žalobcem nebylo ve správním řízení jednáno jako s účastníkem, a ten tak nemohl účinně hájit svá práva a právem chráněné zájmy.
4. Správní orgán I. stupně tedy rozšířil okruh účastníků správního řízení a následně rozhodnutím ze dne 9. 8. 2016, č. j. MMB/0301974/2016, sp. zn. OVLHZ/MMB/0101644/2016, ve

znění opravného usnesení ze dne 16. 9. 2016, č. j. MMB/0363563/2016, sp. zn. OVLHZ/MMB/

0101644/2016, schválil I. dodatek (změnu) ke kanalizačnímu řádu, jehož obsahem byla změna posledního odstavce kapitoly 8.0 Způsob stanovení srážkových vod v tomto znění: „Na základě uvedeného odborného dotazu a dodaných podkladů, budou, až do další revize (prováděné v desetiletých intervalech), používat pro výpočet odtoku srážkových vod v oblasti odvodňovaných brněnskou kanalizační sítí (tj. ve městě Brně a napojených obcích) hodnotu dlouhodobého srážkového úhrnu, stanovenou pro období 1981 - 2010 ve výši 548 mm/m²/rok.“

5. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 14. 12. 2016, č. j. JMK 181942/2016, sp. zn. S-JMK 156713/2016 OŽP-Hal, jako nedůvodné zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce (shodně jako po celou dobu správního řízení) namítal, že kanalizace města Modřice tvoří samostatnou kanalizaci, pro kterou má být stanoven samostatný srážkový úhrn (později normál), a to bez ohledu na to, jaké další vlastníky jiných kanalizací má provozovatel kanalizace „zasmluvněny“, když jiné vymezení oblasti, ze které jsou srážkové vody odváděny do kanalizace, by bylo diskriminační. Žalobce uvedl, že je vlastníkem souboru nemovitostí tvořících uzavřený areál nacházející se na území města Modřice, kdy v tomto městě odvádí srážkové vody do kanalizace ve vlastnictví města Modřice. Byl proto přesvědčen, že jeho povinnosti mají být odvíjeny pouze od podmínek platných pro kanalizaci, do které skutečně odvádí srážkové vody ze svých objektů.
7. Dle žalobce je to vlastník, kdo provozuje vodovod nebo kanalizaci svým jménem a na vlastní odpovědnost a na koho se vztahují všechna práva a povinnosti provozovatele dle zákona o vodovodech a kanalizacích. Celý zákon o vodovodech a kanalizacích je koncipován tak, že veškerá práva a povinnosti jím stanovená se váží především a pouze k vlastníkovi kanalizace. Zákon o vodovodech a kanalizacích pak výslovně nestanoví možnost, aby byly srážkové úhrny ovlivňovány hodnotami z oblastí kanalizací jiných vlastníků, proto dle žalobce musí být pojem kanalizace obsažený v ustanovení § 19 odst. 6 zákona, odkazující na pomocný výpočet pro stanovení množství odváděných srážkových vod, vykládán jako kanalizace vlastníka.
8. Žalobce připustil, že podle zákona o vodovodech a kanalizacích vlastník kanalizace může uzavřít smlouvu o provozování vodovodu nebo kanalizace s provozovatelem. Taková smlouva v posuzovaném případě nepochybně existuje, kdy smluvním provozovatelem kanalizace ve vlastnictví města Modřice je společnost Brněnské vodárny a kanalizace, a.s. Smluvní propojení souvisejících kanalizací však neřeší dohodu vlastníků o tom, že pro jejich kanalizace bude stanoven jeden srážkový úhrn či normál. Ani následné čištění vod v čistírně odpadních vod z kanalizací různých vlastníků nevyklučuje stanovení srážkových úhrnů pro jednotlivé kanalizace jednotlivých vlastníků. Zákon o vodovodech a kanalizacích, ani vyhláška č.

428/2001 Sb. nehovoří o tom, že oblast, pro kterou je stanovován srážkový úhrn, může zahrnovat více kanalizací či kanalizace provozně související, stejně jako o tom, že by kontraktace provozovatele

s dalšími provozovně souvisejícími kanalizacemi jiných vlastníků mohly ovlivňovat stanovení rozsahu oblasti a v ní stanované hodnoty srážkového úhrnu. Žalobce přitom nerozporoval,

že provozovatel kanalizací může navrhnout kanalizační řád, který se vztahuje na více kanalizací různých vlastníků a že všem odběratelům může či dokonce musí stanovit stejnou jednotkovou cenu za odváděné srážkové vody. Měl však za to, že je třeba dbát zákonné úpravy a zohledňovat srážkové poměry v oblastech jednotlivých kanalizací a zákonná ustanovení vykládat tak, aby nedocházelo k diskriminaci jednotlivých odběratelů.

9. Skutečnost, že společnost Brněnské vodárny a kanalizace, a. s. provozuje kanalizace několika vlastníků, není dle žalobce důvodem pro to, aby v rámci kanalizačního řádu nebylo zohledněno, že srážkové úhrny v jednotlivých oblastech se liší, a to výrazně. Kdyby vlastníci jednotlivých kanalizací uzavřeli s jiným provozovatelem nebo si provozovali kanalizační síť sami, byli by dlouhodobé srážkové úhrny zcela odlišné než za situace, kdy uzavřeli smlouvu s provozovatelem. Uzavřením takové smlouvy se však srážkové poměry v oblasti vlastníka kanalizace nezměnily. Neustálým řetězením a připojováním dalších kanalizací a vytvářením jediné rozsáhlé oblasti s odlišnými srážkovými úhrny tak dle žalobce dochází ke zvyšování průměrné hodnoty srážkového úhrnu. K tomu žalobce uvedl, že hodnota průměrného srážkového úhrnu v katastrálním území Modřice činila za období od roku 1981 do roku 2010 podle sdělení Českého hydrometeorologického ústavu, pobočky Brno, 507 mm/m²/rok. Sjednocením oblastí různých vlastníků kanalizací s vyššími srážkovými úhrny došlo k matematickému zvýšení množství odváděných srážkových vod z nemovitostí žalobce, což vede ke zvýšení plateb za odvod srážkových vod, přestože se srážkový úhrn v oblasti, kde má žalobce své nemovitosti, nezměnil. Finanční rozdíl plynoucí z výše uvedeného činí u žalobce cca 100 000 Kč ročně. Matematická, nikoliv faktická změna množství odváděných srážkových vod tak má pro žalobce velmi negativní ekonomický dopad.
10. Dle žalobce tak způsob určování srážkového úhrnu (či normálu) nemůže být odvislý od toho, kterou kanalizací si provozovatel připojí či odpojí, ale musí být determinován pouze rozsahem sítě vlastníka, do níž jednotliví zákazníci odvádějí své srážkové odpadní vody. Výklad pojmu *oblast, ze které jsou srážkové vody odváděny do kanalizace*, rozhodně nesmí vést k diskriminaci některých odběratelů na úkor jiných, jak zakazuje § 36 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích. Námitkou, že stanovení srážkového úhrnu pro celé území je diskriminační, se přitom správní orgán dle názoru žalobce vůbec nezabýval, když pouze s odkazem na výklad ministerstva zemědělství uvedl, že takový postup je zcela transparentní a nediskriminační. Žalobce se však domníval, že reakce ministerstva zemědělství nemá podobu metodického výkladu, přičemž výklad zákonů nepochybně náleží soudu.
11. S ohledem na vše výše uvedené byl žalobce přesvědčen, že oblastí kanalizace je v ustanovení § 31 vyhlášky č. 428/2001 Sb. myšlena oblast kanalizace vlastníka, jehož kanalizací jsou odváděny srážkové vody, nikoliv všechny kanalizace, které tvoří

vodohospodářskou infrastrukturu, neboť jsou vzájemně propojeny a provozovány jedním provozovatelem.

12. Navazující námitku pak žalobce směřoval proti samotné textaci změny kanalizačního řádu. Dle jeho názoru zákon o vodovodech a kanalizacích, ani vyhláška č. 428/2001 Sb. neznají pojem „kanalizační síť“, kdy takový způsob určení oblasti, pro kterou je kanalizačním řádem stanovován srážkový úhrn, a rovněž rozhodnutí, které takové určení schvaluje, je nutné považovat za nezákonné. Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě nejprve připomněl právní úpravu dopadající na posuzovanou věc, přičemž doplnil, že pojem *oblast, ze které jsou odváděny srážkové vody do kanalizace*, není v zákoně o vodovodech a kanalizacích ani v prováděcích předpisech blíže definován. Žalovaný byl ovšem přesvědčen, že tuto oblast lze charakterizovat jako území, ze kterého jsou srážkové vody odváděny do kanalizace různých vlastníků, která je odvádí na společnou čistírnu odpadních vod. K tomu odkázal na výklad ministerstva zemědělství ze dne 20. 2. 2015, č. j. 9351/2015-MZE-15132, sp. zn. 15VD16223/2011-15132, a také odborné stanovisko obsažené v komentářové literatuře k ustanovení § 19 zákona o vodovodech a kanalizacích. Dle žalovaného tak nelze kanalizaci ve vlastnictví města Modřice považovat za samostatnou kanalizaci ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že bylo-li by vyhověno argumentaci žalobce, musela by se stanovit taková definice oblasti, která by odpovídala rozdělení srážkových úhrnů (normálů) nejen na území jiných obcí, ale i na vlastním území statutárního města Brna, jelikož i zde se bude dlouhodobý srážkový úhrn lišit v různých městských částech a v rámci jednotlivých katastrálních území. Tento postup žalovaný označil s ohledem na nedostatek dešťoměrných stanic a komplikovanost kanalizační sítě za velmi problematický.
14. V případě dalších žalobních námitek žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zároveň doplnil, že žalobce měl dostatek času, aby provedl taková opatření, díky kterým by nemusel platit žádný poplatek za odvádění srážkových vod, případně aby byl objem vypouštěných srážkových vod měřen. Dále upozornil na to, že dlouhodobý srážkový úhrn ovlivňuje pouze množství srážkových vod, nikoli cenu, která je kalkulována na základě oprávněných nákladů a součtu množství fakturovaných vod od všech odběratelů. Žalovaný poukázal rovněž na další předpisy upravující využívání srážkových vod [např. § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů], jakož i současný trend, kdy je s ohledem na problémy se suchem jednoznačně upřednostňováno zachytávání a zasakování srážkových vod na pozemcích majitele. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřili ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byli poučeni o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

16. Předně krajský soud v souvislosti s argumentací žalobce ohledně práv a povinností, které zákon o vodovodech a kanalizacích stanoví vlastníkům a provozovatelům kanalizace, konstatuje, že práva a povinnosti pro vlastníka kanalizace vyplývají převážně z ustanovení § 8 zákona o vodovodech a kanalizacích, kdežto práva a povinnosti provozovatele kanalizace vyplývají z ustanovení § 9 téhož zákona. Se žalobcem lze přitom souhlasit do té míry, že vlastník může provozovat kanalizaci vlastním jménem a na vlastní odpovědnost dle ustanovení § 8 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích. V takovém případě pak musí mít vlastník kanalizace povolení k provozování kanalizace dle ustanovení § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích. Pokud ovšem vlastník neprovozuje kanalizaci vlastním jménem, musí mít uzavřenu smlouvu s provozovatelem kanalizace dle ustanovení § 8 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích. V této smlouvě o provozování může vlastník kanalizace veškerá práva a povinnosti vyplývající ze zákona o vodovodech a kanalizacích a dalších zákonů převést na provozovatele kanalizace.

17. Podle ustanovení § 14 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích platí, že vlastník kanalizace je povinen před podáním žádosti o vydání kolaudačního souhlasu pro stavbu kanalizace zajistit zpracování kanalizačního řádu, který stanoví nejvyšší přípustnou míru znečištění odpadních vod vypouštěných do kanalizace, popřípadě nejvyšší přípustné množství těchto vod, a další podmínky jejího provozu. Kanalizační řád je vlastník kanalizace povinen předložit před podáním návrhu na kolaudaci stavby kanalizace vodoprávnímu úřadu ke schválení. Kanalizační řád schvaluje rozhodnutím vodoprávní úřad (k povaze kanalizačního řádu a rozhodnutí, kterým je kanalizační řád schvalován, srovnej již usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 1 Ao 1/2008 - 46, dostupné na www.nssoud.cz)

18. Vzhledem k tomu, že platné povolení k provozování kanalizace dle ustanovení § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích tvoří nedílnou součást požadovaných dokumentů přikládaných k žádosti o kolaudační souhlas, musí být před jejím podáním vyřešeno i provozování kanalizace,

a tedy musí být sepsána smlouva o provozování dle ustanovení § 8 odst. 2 zákona, ve které vlastník kanalizace může převést povinnost vytvoření a předložení kanalizačního řádu na provozovatele kanalizace. Z toho vyplývá, že provozovatel kanalizace v případě, že je to uvedeno ve smlouvě o provozování, žádá o schválení kanalizačního řádu příslušný vodoprávní úřad. Je tedy zřejmé, že zákon o vodovodech a kanalizacích rozlišuje práva a povinnosti vlastníka a práva a povinnosti provozovatele kanalizace, přičemž vlastníku kanalizace je umožněno převést práva a povinnosti na provozovatele. Se žalobcem tedy nelze souhlasit v tom, že se veškerá práva a povinnosti vyplývající ze zákona o vodovodech a kanalizacích vážou pouze k vlastníkovu kanalizace.

19. V projednávaném případě je předmětem posouzení schválení I. dodatku (změny) ke kanalizačnímu řádu pro statutární město Brno, města Kuřim a Modřice, obce Česká a Želešice. Mezi vlastníky kanalizace pro veřejnou potřebu zde patří Brněnské vodárny a kanalizace, a. s., statutární město Brno, město Modřice, město Kuřim, obec Česká a obec Želešice. Kromě těchto vyjmenovaných vlastníků vlastní kanalizaci ve statutárním městě Brně, městech Modřice a Kuřim a obcích Česká a Želešice také další právnické nebo fyzické osoby. Společnost Brněnské vodárny a kanalizace, a. s. je vlastníkem čistírny odpadních vod Brno-Modřice a zároveň provozuje kanalizace ve vlastnictví statutárního města Brna, města Modřice, města Kuřim a obcí Česká a Želešice. Brněnské vodárny a kanalizace, a. s. nejsou ovšem jediným provozovatelem kanalizací ve vlastnictví fyzických a právnických osob, které leží na území výše uvedených měst a obcí. Přesto se i na tyto kanalizace vztahuje kanalizační řád. Žádost o změnu kanalizačního řádu pak podali dne 28. 3. 2012 žadatelé - statutární město Brno, město Modřice, město Kuřim a obce Česká a Želešice.
20. Žalobce v podané žalobě především namítal, že byl na základě nesprávného výkladu pojmu *oblast, ze které jsou odváděny srážkové vody do kanalizace*, diskriminován při stanovení úhrady za odvádění srážkových vod ze svého objektu do kanalizace pro veřejnou potřebu. Takto uplatněné žalobní námitce však krajský soud nepřisvědčil.
21. Ustanovení § 19 odst. 6 zákona o vodovodech a kanalizacích upravuje, že není-li množství srážkových vod odváděných do jednotné kanalizace přímo přípojkou nebo přes uliční vpust měřeno, vypočte se toto množství způsobem, který stanoví prováděcí právní předpis. Výpočet množství srážkových vod odváděných do jednotné kanalizace musí být uveden ve smlouvě o odvádění odpadních vod.
22. Způsob výpočtu množství srážkových vod odváděných do kanalizace bez měření je upraven v oddílu třetím vyhlášky č. 428/2001 Sb. Podle ustanovení § 31 odst. 1 této vyhlášky platí, že se množství srážkových vod odváděných do kanalizace bez měření vypočte podle vzorce uvedeného v příloze č. 16 na základě dlouhodobého úhrnu srážek v oblasti, ze které jsou srážkové vody odváděny do kanalizace, zjištěného u příslušné regionální pobočky Českého hydrometeorologického ústavu a podle druhu a velikosti ploch nemovitostí a příslušných odtokových součinitelů uvedených v příloze č. 16:

VZOREC PRO VÝPOČET MNOŽSTVÍ SRÁŽKOVÝCH VOD ODVÁDĚNÝCH DO KANALIZACE

+-----+-----+-----+-----+
 |Druh plochy| plocha m² |odtokový součinitel |redukováná plocha |

			m ² (plocha krát odtokový součinitel)
A			
B			
C			
Součet redukovaných ploch:			
Dlouhodobý srážkový úhrn: mm/rok tj. m/rok			
Roční množství odváděných srážkových vod Q v m ³ = součet redukovaných ploch v m ² krát dlouhodobý srážkový úhrn v m/rok.			

Odtokové součinitele podle druhu plochy

a) zastavěné plochy a těžce propustné zpevněné plochy (plocha A):

v případě možnosti odtoku do kanalizace odtokový součinitel: 0,9,

b) lehce propustné zpevněné plochy (plocha B):

v případě možnosti odtoku do kanalizace odtokový součinitel: 0,4,

c) plochy kryté vegetací (plocha C):

v případě možnosti odtoku do kanalizace odtokový součinitel: 0,05.

23. Definice pojmu *oblasti, ze které jsou odváděny srážkové vody do kanalizace*, není v zákoně o vodovodech a kanalizacích, ani v prováděcích právních předpisech obsažena. Při vymezení daného pojmu je dle krajského soudu třeba vycházet z definice pojmu kanalizace obsažené v ustanovení § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích.

24. Podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích je kanalizace provozně samostatným souborem staveb a zařízení zahrnujícím kanalizační stoky k odvádění odpadních vod a srážkových vod společně nebo odpadních vod samostatně a dešťových vod samostatně, kanalizační objekty, čistírny odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizace. Kanalizace je vodním dílem.

25. Podle ustanovení § 2 odst. 10 zákona o vodovodech a kanalizacích platí, že provozně související je kanalizace, která je propojena s kanalizací jiného vlastníka.

26. Ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích tedy nelze za provozně samostatný soubor považovat pouze vlastní stavbu kanalizace, aniž by tato byla ukončena čistírnou odpadních vod či jiným zařízením sloužícím k likvidaci odpadních vod v souladu se zákonem. Na kanalizaci je nutno nahlížet jako na komplexní celek, který může být tvořen kanalizacemi různých vlastníků, a tedy i různých provozovatelů. *Oblast, ze které jsou odváděny srážkové vody do kanalizace*, je proto třeba charakterizovat jako území, ze kterého jsou srážkové vody odváděny do kanalizace, a to též do kanalizace různých vlastníků, která je odvádí na společnou čistírnu odpadních vod.

27. Toto vymezení podporuje také názor ministerstva zemědělství, které po projednání s výkladovou komisí pro zákon o vodovodech a kanalizacích ve svém vyjádření ze dne 20. 2. 2015, č. j. 9351/2015-MZE-15132, sp. zn. 15VD16223/2011-15132, uvedlo: „*Oblast, ze které jsou srážkové vody odváděny do kanalizace, je tedy území vymezené rozsahem kanalizace, která je provozně*

*samostatným souborem, a to i rozsáhlým se všemi provozně souvisejícími potrubími a objekty nebo i kanalizacemi jiných vlastníků, pokud provozně souvisejí.“ Shodný závěr pak zastává také odborná komentářová literatura, která k ustanovení § 19 odst. 6 zákona o vodovodech a kanalizacích uvádí následující: „Není tedy rozhodné území, kde všude má vlastník nějaké kanalizace, nýbrž rozhoduje pravidlo "jedna kanalizace = jeden normál", a to bez ohledu na vlastnické hranice (k pojmu kanalizace viz § 2 odst. 2). Jestliže kanalizace obsluhuje více obcí (nadobecní kanalizační systém), např. na čistírnu odpadních vod velkého města přitékají odpadní vody též z okolních menších obcí, potom se bere v potaz dlouhodobý srážkový normál pro celou takto obsluhovanou oblast, a nikoli normál platný pro tu či onu obec nebo její část“ (srovnej RUBEŠ, Pavel. *Zákon o vodovodech a kanalizacích: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2014). K tomu krajský soud pouze doplňuje, že autor se zde sice vyjadřuje k úpravě účinné od 1. 4. 2014, kdy byl vyhláškou č. 48/2014 Sb., kterou se mění vyhláška č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, nahrazen pojem „úhrn srážek“ pojmem „srážkový normál“, přesto však lze ve vztahu k definování pojmu oblasti podpůrně na tento výklad odkázat.*

28. S ohledem na výše uvedené tedy nelze (oproti přesvědčení žalobce) kanalizaci ve vlastnictví města Modřice považovat za provozně samostatný soubor staveb a zařízení, který by mohl být provozován bez napojení na čističku odpadních vod Brno-Modřice, a tedy ji ani nelze považovat za samostatnou kanalizaci ve smyslu definice dle § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích. V daném případě je kanalizace odvodňující statutární město Brno, město Kuřim, město Modřice a obce Česká a Želešice, na kterou se vztahuje kanalizační řád, tvořena čistírnou odpadních vod Brno-Modřice, kanalizacemi ve statutárním městě Brně, městech Modřice a Kuřim a obcích Česká a Želešice, jakož i dalšími objekty na stokové síti, a tvoří jednu kanalizaci pro veřejnou potřebu dle ustanovení § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích, která se skládá z několika provozně souvisejících kanalizací v majetku různých vlastníků.

29. Pro celé území vymezené kanalizačním řádem je tak shodně s jednotnou cenou vodného a stočného zaveden také jednotný srážkový úhrn (později normál – viz k tomu násl. odst. 30. odůvodnění tohoto rozsudku) pro výpočet množství srážkových vod odváděných do kanalizace. Právě takovýto postup je možné dle krajského soudu považovat za objektivní, transparentní

a nediskriminační, jelikož pro všechny subjekty, které mají povinnost hradit za odvod srážkových vod, je stanoven jednotný postup pro výpočet úhrady. Naopak postup navrhaný žalobcem by dle krajského soudu vedl k rozdílnostem a zapříčinil by nepředvídatelnost a nejistotu subjektů ohledně výše úhrady, kterou budou povinny platit. Krajský soud přitom nezpochybňuje argumentaci žalobce, že na různých místech, v různých obcích či katastrálních územích spadne odlišné množství srážek. Proto také nebylo nutné provádět dokazování příspisy Českého hydrometeorologického ústavu, z nichž mělo toto tvrzení žalobce vyplynout. Rozdělení navrhané žalobcem by ovšem ve svém důsledku vedlo např. k diskriminaci odběratelů z území města Brna hraničících s územím města Modřice, neboť přestože by na hraničním území vydatnost srážek byla shodná v obou oblastech, vzhledem k odlišně stanovené hodnotě dlouhodobého srážkového úhrnu by dle výpočtu byla úhrada uměle navýšena v neprospěch odběratelů z území města Brna. Stejně tak i na samotném území města Brna srážkoměrné stanice

vykazují odlišné hodnoty naměřených srážek. I přes rozdíly v dlouhodobých srážkových úhrnech na jednotlivých odvodňovaných územích pak nelze přesně stanovit skutečné množství odvedené a čištěné srážkové vody pro určení přesných podílů finančního dopadu odvádění srážkové vody z jednotlivých území. Pro vyloučení možnosti, že by rozdělení oblasti bylo některou částí odběratelů subjektivně vnímáno jako diskriminační, by bylo při výpočtu množství srážkové vody nutné vycházet z dlouhodobého srážkového úhrnu určeného samostatně pro každý pozemek a stavbu, což ovšem není vzhledem k hustotě srážkoměrných stanic možné. Právě užitím dlouhodobého srážkového úhrnu při výpočtu množství srážkových vod odváděných do kanalizace je tak dosaženo hodnoty objektivní, průměrné, zaručující rovný přístup ke všem.

30. Nad rámec výše uvedeného lze podpůrně poukázat také na právní úpravu účinnou od 1. 4. 2014, dle které se již nově množství srážkových vod odvedených do kanalizace vypočítává za použití tzv. srážkového normálu. Dlouhodobý srážkový normál přitom představuje průměr určité hodnoty (např. roční srážky) v daném místě nebo oblasti za třicet let, v současné době se jedná o období od roku 1961 až do roku 1990; jedná se o normu Světové meteorologické organizace. Tato hodnota se poté používá třicet let, tedy do roku 2020, a ve své podstatě je tak od reálného a aktuálního množství spadených srážek v dané oblasti hodnotou ještě vzdálenější, než byl dříve používaný dlouhodobý srážkový úhrn (v daném případě stanovený pro období 1981 - 2010).
31. Uváděl-li žalovaný, že hodnota dlouhodobého srážkového úhrnu neovlivňuje cenu stočného, která je kalkulována na základě oprávněných nákladů a součtu množství fakturovaných vod, v obecné rovině je možno tomuto tvrzení přisvědčit. Je však třeba zároveň doplnit, že zvýšení hodnoty dlouhodobého srážkového úhrnu s ohledem na konstrukci vzorce pro výpočet množství srážkových vod odváděných do kanalizace v konečném důsledku nepochybně povede ke zvýšení dané úhrady. Jak ale k souvisejícím námitkám žalobce uvedly již správní orgány obou stupňů, žalobce má možnost měřit skutečné množství vypouštěných srážkových vod do kanalizace, a následkem toho hradit pouze za ty vody, které skutečně do kanalizace vypouští. Zákon o vodovodech a kanalizacích měření objemu vypouštěných srážkových vod upřednostňuje před použitím výpočtu. Je proto věcí a rozhodnutí žalobce, aby zvážil „ekonomickou výhodnost“ obou postupů a zvolil ten, který pokládá za výhodnější s ohledem např. na počáteční náklady na pořízení a instalaci měřicího zařízení a jejich návratnost. Popřípadě je též v moci žalobce snížit odtok srážkových vod za využití vhodných zařízení na hospodaření s nimi (např. vsakovací objekty, retenční nádrže či využití dešťové vody na zálivku), což je žádoucí i s ohledem na stále výraznější problémy, ke kterým dochází v souvislosti s obdobími sucha.
32. Krajský soud tak ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že správní orgány se náležitě vypořádaly s uplatněnými námitkami žalobce a že výše popsaná změna kanalizačního řádu byla provedena v souladu s ustanovením § 31 vyhlášky č. 428/2011 Sb., ve znění do 31. 3. 2014, když novou hodnotu dlouhodobého srážkového úhrnu za období let 1981 - 2010 pro oblast tvořenou územím měst Brno, Kuřim, Modřice a obcí Želešice a Česká stanovil

odborným propočtem Český hydrometeorologický ústav a tato činila 548 mm/m²/rok. Pokud žalobce namítal, že pojem „kanalizační síť“ uvedený v textaci změny kanalizačního řádu není definován v zákoně o vodovodech a kanalizacích, ani v prováděcí vyhlášce, má krajský soud ve shodě s žalovaným za to, že v samotném výroku prvostupňového rozhodnutí je tento pojem dostatečně vysvětlen, kdy se jedná o kanalizace, které odvádějí odpadní vodu z území statutárního města Brna, města Modřice, města Kuřim a z území obcí Česká a Želešice. Z argumentace žalobce obsažené v podané žalobě je přitom zřejmé, že i on význam tohoto pojmu chápe a že mu porozuměl.

V. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
35. Pokud se jedná o výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení, podle § 60 odst. 5 s. ř. s. platí, že osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných soud může osobě zúčastněné na řízení na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že krajský soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Krajský soud proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. ledna 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu